

GRAN TRAIL TRANGOWORLD ANETO-POSETS

MARATÓ DE LAS TUCAS

Per José Luis Marín

Aquí us deixo la crònica sobre la meva primera marató de muntanya. Parlant el dia següent amb el segon classificat, un guarda forestal i expert en muntanya (no com jo) que treballa a Andorra i que es passa el dia per les muntanyes i que s'allotjava en el mateix hotel que jo, em va dir:

-Has escollit una de les maratons de muntanya més dures de tota Espanya per debutar, tan sols comparable amb una dels "Picos de Europa".

Sort que m'ho va dir al dia següent que si no... Doncs comencem pel principi.

Tenia clar que aquest estiu volia fer un trail de muntanya una mica més llarg del que acostumo a fer. Busca que buscaràs al final trobo el Trail Aneto, un trail de muntanya que consta de 4 proves per triar:

- Gran trail Aneto-Posets (121 km amb 7.315 m de desnivell positiu)
- Vuelta al Aneto (68 km amb 3.765 m de desnivell positiu)
- Maratón de las Tucas (42,3 km amb 2.225 m de desnivell positiu)
- Vuelta al pico Cerler (22 km amb 1.200 m de desnivell positiu)

Finalment em decanto per la marató, que, a més del clima, la distància i el desnivell, li havia de sumar el "handicap" de ser en semi-autosuficiència i que el circuit tant sols estaria marcat en els encreuaments mes complicats, i a la resta havies de seguir les marques PR i GR, podent consultar un "road-book" que ens donava la organització si teníem algun dubte.

El recorregut unia els refugis d'Àngel Orús amb el d'Estos, per pistes i corriols que envolten les conegudes "Tucas de Ixeia".

Arribem divendres a la tarda a Benasque, ja es respira ambient a cursa. Després d'instal·lar-nos a l'hotel anem al poliesportiu a buscar el dorsal, la bossa del corredor, el mapa etc... També agafo el de l'Oriol que arribarà una mica més tard i tampoc sap el que li espera.

A les 9 del vespre fan la xerrada tècnica, hi ha molta gent. Ens expliquen els trams més tècnics del circuit, el perill a les pedreres, la neu i el gel que queda etc. Total, que només em serveix per posar-me més nerviós. Després, a veure la sortida de l'ultra i a descansar.

M'aixeco a les 7 del mati, però no he dormit en tota la nit, entre els nervis i que l'hotel sembla que tenia les parets de cartró. Tinc la sensació de estar bastant cansat.

Una dutxa i baixo a esmorzar, un croissant i torrades de pa amb mantega i embotit, i per beure un Aquarius. Primer error! La meva planificació alimentària durant els dies abans i el mateix dia de la cursa ha estat nefasta. Pujo a l'habitació, em vesteixo i preparo tota la motxilla amb el beure, el menjar i el material obligatori i alguna cosa extra per si les mosques. Segon error! Massa carregat.

Després d'esmorzar, a les 8 del mati, vaig a veure la sortida dels 620 valents que fan la "vuelta al Aneto" de 63 kilòmetres, ja que hi participa el Ramon i li vull donar els meus ànims.

Quedem a l'hotel amb l'Oriol i anem cap al control de material, la meva sorpresa és que no ens fan obrir ni les motxilles, tant sols passem el xip i ja està. Per això tanta comèdia? Ens agrupem tots els corredors (950 Inscrits), anem xerrant, falten 15 minuts per la sortida. Abans de la sortida fem uns segons molt emotius de silenci per les víctimes de l'accident ferroviari a Galícia. 5, 4, 3, 2, 1 i sortim.

Fem uns 500 metres d'asfalt pels carrers de Benasque per anar a trobar un corriol que hi ha darrere del poliesportiu. Allà es fa una mica de tap, una bona manera d'obligar-te a regular. És un corriol bastant "corrible", on passem els primers rierols, aquí ens comencem a familiaritzar amb l'aigua i el fang.

Pugem fins al pàrquing de l'estació d'esquí de Cerler, hi ha molta gent animant, per després agafar un altre corriol bastant enfangat per completar aquest primer bucle amb el descens fins la població d'Eriste després de passar pel bonic poble d'Anciles. Fins aquí ja portem 900 metres de desnivell acumulats, és la part més "fàcil" de la cursa.

Sortint d'Eriste agafem el PR que ens porta fins el bonic pont de Tamarrius, un sender que es pot córrer bastant i, el que és més important, amb bastant ombra. Després d'una forta pujada arribem al pàrquing de l'Espigantosa on es troba el primer i al mateix temps penúltim avituallament. Aquest s'ha de aprofitar, ja que fins el pròxim queden uns 21 km, els més durs, que en alta muntanya poden ser unes 3-4 hores.

Sortim a la pista i els desnivells comencen a augmentar fins els 1500 m i també mor l'accés pels cotxes. Pugem molt, hi ha aigua per tot arreu i fang, quan s'acaba el riu ve una forta pujada que ens fa arribar molt ràpid als 2100 m del refugi d'Àngel Orús.

Paro per hidratar-me en una font i tercer error! No omplo la motxilla d'aigua. Després del refugi comença el tram amb mes desnivell i el mes tècnic, el "collado de la plana".

Una immensa tartera on arribarem als casi 3000m amb impressionants vistes i d'una duresa increïble a on la natura et demostra que es mes forta que nosaltres encara que nosaltres pensem lo contrari.

Noto molt la falta d'oxigen, em diu un company que a 3000 m se'n perd un 25%. Què bé! amb lo sobrat que vaig...

A partir d'aquí costa bastant seguir el sender i les constants pujades i baixades amb aigua, fang, neu i molta pedra mullada fan molt difícil córrer. Travessem barrancs amb bastant aigua fins arribar als bonics ibons de Batisielles. Al darrere les imponents "tucas de Ixeia" treuen el cap.

Estic a la part més alta del "collado de la plana" i veig el que he de baixar, mare meva, abans de començar la baixada agafo un plàtan de la motxilla i me'l menjo, vull beure aigua i merda! M'he quedat sense aigua i en l'últim refugi no he pensat en omplir. No podré omplir la motxilla fins el kilòmetre 32, pot ser dintre d' un parell d'hores, fins llavors he de beure l'aigua dels rierols amb el risc que hi ha que m'agafi un mal de panxa.

Comencem la baixada i tant sols veure-la no sé per on començar, hi ha gent que baixa com a cabres, fins aquell moment anava en la posició 188 i vaig acabar el 384, imagineu-vos el temps que perdo per no saber baixar.

Passem per la primera llengua de neu la passo més o menys bé, la segona ja no tant, rellisco i em quedo uns segons tombat al terra contemplant tot el que em rodeja fins que sento una veu que em diu:

- Què, s'està be?

- De conya! responc

M'aixeco i continuo baixant, de tant en tant algun corredor em demana pas, jo em tiro cap a un costat i el deixo passar. De cop i volta un corredor d'aquests que m'ha demanat pas me'l trobo mes cap al davant cridant com un tossino quan entra a l'escorxador, li dic que l'ha passat i només ensenyar-me el turmell jo també faig un crit. Se li ha trencat, està claríssim. Li dic que s'agafi a mi i com puc l'assento en una pedra, sort que tenia per triar i remenar, li trec la motxilla i li dic que tranquil que em quedaré amb ell l'estona que faci falta, és lo mínim que puc fer. Arriben 4 o 5 corredors més i també es queden, fins que als 30 minuts més o menys arriba un bomber i un metge, havien varies parelles que anaven caminant per tot el circuit. Ja no pinto res allí i

decideixo continuar, em costa molt arrencar. De cop i volta veig al fons d'una vall el segon refugi, el d'Estos. Per fi podré omplir la motxilla però abans hauré de fer una forta baixada per tornar a pujar després i les cames ja no estan per tant "catxondeo".

A partir del refugi, una pista a on es pot córrer bastant, sempre que et quedin forces, és clar. Quedaven 8 kilòmetres, els mes llargs de la meva vida, penso varies vegades en retirar-me, però també penso que arribaré abans encara que sigui trotant que si tinc d'esperar al jeep escombra. Sort que fa baixada, que si fos pla no podria ni trotar de lo cansat que estic.

Després d'una bona estona baixant arribem a un pàrquing i agafem una carretera, haurem de fer els últims 4 kilòmetres fins arribar a Benasque per aquesta carretera ja que les riuades de fa un mes es van menjar tots els camins. Els cotxes que passen toquen el clàxon per animar-nos, l'ambient en tota la cursa ha estat genial, tota la vall de Benasque, pobles veïns i excursionistes que havia als refugis no paraven d'animar. Finalment entro a Benasque la gent et porta amb es seus ànims fins a la meta, estic destrossat però faig l'últim esforç agafo a la Laia de la ma, que m'esperava amb la Montse, i fem els últims 50 metres junts. El millor de tot quan fas una cursa tan dura és quan veus una mica abans de la meta als teus animant-te. A mi se'm posa la pell de gallina.

Al final 8 hores i 24 minuts i 384 de 950 inscrits. Després d'arribar va caure una calamarsada que va fer plegar a molts dels que estaven per dalt per patir hipotèrmies.

L'any que ve si puc tornaré. Ara a descansar uns dies i a partir de setembre a preparar-me pel meu proper objectiu fort, que serà al desembre.

Vull felicitar a l'Oriol per la gran Marató que va fer i al Ramon per lo fort que va ser i no va abandonar després de la gran tempesta amb calamarsa i els barrancs que baixaven a "tope" d'aigua que va fer que molts de la "vuelta al Aneto" abandonessin.

Salut i kilòmetres.